

Both Balázs

Szentantalfa

Szikrázó hétfők, felizzó keddek –
a jelenlét fényében élek.
Lángokban edzel, talán, hogy elvedd
szemem elől a sötétséget.

Verőerekbe a vér melegét
ezért viszik versek, hangjegyek,
mint bordakosárba zárt Nap,
szívem ezért világít, remeg.

Meggyfák énekét, madárkiáltást
terít elém a borvidék –
nyolcszáz éves romfalakon
szavaid ma sem holt igék.

XLVII.

Miféle terep, ahol várlak?
Misztikus bálványarc vagy szikla
áll a peremén. Vakítva
villám hálózza körbe a tájat.
Fent-lent, villanó pontban,
szálanként a fű, virág kiég,
s az Istentől elhagyott vidék
beteljesedik, ahogy mondtam,
egyetlen merő lobogássá válik –
Ki ad jelet, vadnak, madárnak,
ha magnéziumkék láng tör a szemhatárig,
s az az egyetlen mozdulat fájhat,
melyből nem születik meg másik?
Miféle terep, ahol én várlak –

BOTH BALÁZS (1976) költő, író. Sopronban él. Utóbbi kötete: *Üres ég alatt* (2022).

Szerelem

Mint láprét felett a fénytől részeg kikerics lila lepkék,
csukott szárnyakkal alszik negyvenhárom éve az emlék:
Egy kilincs – kezek melege rajta, s a tárgyak helye, örök-ismerősen –
apám az erkélyen, nyolcvan nyarán. Sötét hajával nem áll itt ő sem.
Cellulózra ég a pillanat, hogy felgyújthassa egykor a jelent:
tóparton, dalban, Ady-kötetben napmeleg női mosoly dereng.
Csukott szárnyakkal alszik negyvenhárom éve az emlék.
Mint láprét felett a fénytől részeg, kikerics lila lepkék.

Néma zsoltár

Mit mondhatnék neked?
A jelző tompa, a mondat erőtlen.
Köröttem mágneses erőtered,
s a gyúlékony levegőben
zsugorodnak szerepek, maszkok,
mikor szemembe világít,
átsugároz július-fényű arcod. –
Hogyan szólhatnék én bármit,
ha kőfalba meredt
szoborként izzik a térben
csont és inak, haj és verőerek,
s két szemem, bronzlángú érem,
visszfényeddal ragyog,
ki bal kezében a Holdat tartod,
jobbodban a Napot?